

DAVIDE MOROSINOTTO

DE ALLER GROOTSTE

vertaald uit het Italiaans door
Pieter van der Drift en Manon Smits

omslagillustratie van Rébecca Dautremer

P E L C K M A N S

Pieter van der Drift ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

De Allergrootste
Davide Morosinotto

Eerste druk: juni 2022

© 2022, Davide Morosinotto, Rébecca Dautremer, Manon Smits,
Pieter van der Drift en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *La più grande* © 2020 Book on a Tree Limited.
Een verhaal van Book on a Tree - www.bookonatree.com
Deze vertaling volgt de uitgave van Rizzoli,
een imprint van Mondadori Libri S.p.A., Milaan © 2020

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke
voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in
geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de
wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or
made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical,
without prior permission in writing from the publisher.

Tekst: Davide Morosinotto
Vertaling: Manon Smits en Pieter van der Drift
Omslagillustratie: Rébecca Dautremer
Zetwerk Nederlandse vertaling (binnenwerk): KaaTigo
Zetwerk en handlettering Nederlandse vertaling (omslag): Julie Vangeel
Beeld Chinese nummering van de hoofdstukken: Adobe stock

D/2022/6186/9
ISBN 978 94 6429 037 0
NUR 284
YFT: Kinderen / tieners: historische fictie
5AN Leeftijdscategorie: vanaf ca. 12 jaar

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

De personages

Abondant: de beste kok die ooit piraat is geworden.

Afvallige Bons: piratencommandant.

Bai Bai: eigenaar van een berucht theehuis in Kanton.

Blauwe Tijger: jonge, knappe piraat met een geschoren hoofd dat donkerblauw is getatoeëerd, zijn wapens zijn stalen naalden.

Bleke Reus: een van de Veertig Duivels.

Bonte Tijger: piraat met rode littekens op zijn wangen. Zijn wapens zijn maansikkelmessen, oftewel een paar *lu jiao dao*.

Brullende Golf: de derde vrouw van Gebroken Bot.

Cao Feng: echte naam van Zijne Excellentie prins Eunuch.

Dansende Lotus: danseres uit Kanton die de verleidingskunst beheerst.

Dauwdruppel: aantrekkelijk piratenmeisje.

Donder Slang: piratencommandant.

Drakentand: jonge piratencommandant.

Drietand Ling: neef van Stalen Gezicht Ling, heeft zich bij de piraten aangesloten.

Dubbele Pijl: piratencommandant.

Edele Ruiter: piratencommandant met een hoffelijke uitstraling.

Examenvrees: nadat hij is gezakt voor het staatsexamen om Mandarijn te worden, begint hij een nieuw leven in de piraterij.

Foltermeester: eunuch die de leiding heeft over de Helleburcht.

Gebroken Bot: piratenhoofdman, aartsvijand van Gouden Draak.

Geest van het Zuiden: piratencommandant.

Glanzend Oog: vrouw van Gouden Draak, vermoord door Gebroken Bot.

Gouden Draak: piratenhoofdman, kapitein van de Rode Dood, met een grote tatoeage over zijn hele lichaam en blinkend gouden tanden.

Gouden Medusa: jonge piratencommandante, haar schip is een van de snelste van de Rode Vloot.

Groene Sprinkhaan: bijgenaamd het Moordmeisje, een van de Veertig Duivels.

Guo Huiliang: zoon van een van de rijkste families in Kanton, voorbestemd om de nieuwe Hoppo te worden.

Hagelwolk: pirate van ongeveer dezelfde leeftijd en lengte als Yu.

Huan: een klein jongetje.

Huang Chonling: visser die als matroos is aangenomen op de Vallende Ster.

Jianguo en Jianzhuo: een ondeugende tweeling.

Kang Drievinger: piratencommandant.

Klauw: de drie neven IJzeren Klauw, Bronzen Klauw en Zilveren Klauw, piraten op de Rode Dood.

Kleine Driftkop: listige dwerg, hij vecht met twee enorme hamers.

Lai: piepjonge talentvolle beoefenaarster van de krijgskunst.

Lepe Ziener: piratencommandant.

Li Peng: opa van Wei, leermeester in de wushu van Lucht en Water.

Li Wei: leert Yu kennen wanneer hij een kom soep opvangt.

Madam Jing: eigenaresse van een theehuis in Macau.

Mei: dochter van Li Peng en de moeder van Wei.

Moeraal: pirate van de Rode Dood.

Mooie Jongen: een van de Veertig Duivels, ziet er goed uit.

Mormeltje: eerste piratennaam van Shi Yu.

Nachtvlinder: een leermeester in de krijgskunst, Tweede Broeder van het Geheime Piratengenootschap.

Neus in de Wind: Taoïstische monnik en eenogige stuurman (maar met een scherpe blik).

Onfeilbare Boogschutter: een van de Veertig
Duivels, hij schiet geen pijl mis.

Oude Jia: kokkin in het theehuis van Bai Bai.

Prins Eunuch: hoogste raadsman van de keizer,
tevens meester van de wushu van Vuur.

Qi: dochter van Yu, haar oudste kind.

Scherpe Dolk: piratencommandant.

Schim in de Nacht: een van de Veertig Duivels.

Shi Yu: serveerstertje van Bai Bai, voorbestemd om
de allergrootste piratenleider ooit te worden.

Snelle Otter: piraat van de Rode Dood en de
Vallende Ster.

Stalen Gezicht Ling: heer van stand, bevriend
met de piraten.

Stenen Kolos: een reus van een piraat, hij draagt
een zware ankerketting als kleding en kan
niet praten.

Sterrengids: ervaren stuurman van de Rode Dood.

Tattoo Buffel: brede krijger met zijn borst vol
tatoeages, de rechterhand van Edele Ruiter.

Twee Bloemen: piratenmeisje van dezelfde leeftijd als Wen en Xin.

Veertig Duivels: de gevangenen van de Helleburcht, de meest gevreesde misdadigers van heel China.

Vliegende Zwerm: piratencommandant.

Vliegend Zwaard: strijdnaam van Shi Yu.

Wandelende Berg: zwaarlijvige piraat van de Rode Dood.

Wen: zoon van Yu.

Xin: beste vriend van Wen.

Yang Bo: kapitein van de keizerlijke marine.

Zeebeving: kanonnierster van de piraten.

Zeeduivel: piratencommandant.

Zhang: hoge functionaris van de keizer in Kanton en pleegvader van Wei.

Zilveren Haai: piratencommandant.

Zilver Vlies: ervaren kokkin bij de piraten.

Zotte Aap: pirate van de Rode Dood.

Zonder Naam: een van de Veertig Duivels, hij heeft zulke gruwelijke misdrijven begaan dat zijn naam niet mag worden uitgesproken.

Zwarte Beer: een van de Veertig Duivels, trouwe bondgenoot van Yu.

Woordenlijst

Acht Vendels: alle Mantsjoefamilies behoorden tot een van deze acht stammen.

Bi jia cha: lange dolk in de vorm van een drietand.

Cangue: strafwerktuig, een soort schandpaal in de vorm van een houten blok met een gat voor het hoofd. Het blok was zo groot dat gevangenen niet met hun handen bij hun mond konden komen.

Changshan: traditioneel Mantsjoekostuum voor mannen, bestaand uit een vest met knopen en een lange rok.

Cheongsam: traditioneel Mantsjoegewaad voor vrouwen, een jurk uit één stuk tot op de enkels, met hoge kraag en smalle taille.

Congee: warme rijstpap die veel wordt gebruikt in de Kantonese keuken.

Dertien Factorijen: enorme pakhuizen buiten de stadsmuur van Kanton waar de buitenlanders hun waren opsloegen en waar ze mochten verblijven tijdens het handelsseizoen. In de andere perioden waren de buitenlanders verplicht om de stad te verlaten en uit te wijken naar Macau.

Dodengeld: nepgeld, bankbiljetten zonder waarde, die ritueel werden verbrand om de goden gunstig te stemmen tijdens begrafenissen of andere religieuze ceremonies.

Fluit: een metalen instrument dat in de strijd ook wel als wapen werd gebruikt.

Go: een strategisch bordspel met zwarte en witte stenen.

Guqin: muziekinstrument met zeven snaren, wordt horizontaal op schoot vastgehouden.

Hanfu: traditioneel Chinees gewaad, tijdens de Qing-dynastie vervangen door de *changshan*.

Hong: koopmansgilde in Kanton, aangewezen om met buitenlanders te onderhandelen.

Hoppo: de hoogste douanefunctionaris van Kanton, hij regelt het contact met de buitenlanders en is verantwoordelijk voor de in- en uitvoerrechten.

Humen: zee-engte in de monding van de Parelrivier, verplichte doorkomst voor wie Kanton wil bereiken vanuit open zee. De buitenlanders noemen deze straat ook wel de Tijgermond.

Jonk: algemene naam voor Chinese schepen, met karakteristieke matten-en-latten-zeilen van bamboe. In tegenstelling tot de Europese schepen hadden ze een brede, platte bodem en een hoge voorsteven.

Lorcha: een soort jonk die kenmerkend is voor Macau, met een smallere Europese romp maar met Chinese zeilen.

Lu jiao dao: ook wel maansikkelmessen genoemd, twee ijzers in de vorm van kruisende halve manen. Worden altijd per paar gebruikt, in elke hand één ijzer.

Mandarijn: hoge functionaris in het keizerlijke China. Om deze bestuursfunctie te bemachtigen moest een aantal staatsexamens worden afgelegd.

Mantsjoe: aantal stammen uit het noorden dat in de zeventiende eeuw heel China veroverde en daarmee de Qing-dynastie stichtte. Daarmee werd het voor mannen verplicht om het hoofd kaal te scheren, afgezien van een lange paardenstaart.

Pidgin: eenvoudige taal die is ontstaan uit een mengeling van Chinees met een aantal buitenlandse talen zoals Engels, bedacht om te kunnen communiceren met buitenlanders (voor wie het verboden was Chinees te leren).

Pipa: traditionele Chinese luit met vier snaren en een heel korte hals.

Qi: de vitale energie, het vuur dat je lichaam aanstuurt en dat je kunt versterken door je erop te concentreren.

Sheng biao: zware werppijl die zit vastgebonden aan een koord.

Shi: de kracht, de energie die van een zekere formatie afstraalt (bijvoorbeeld van troepen tijdens een oorlog).

Shuang guai: twee identieke ijzeren wapenstokken in de vorm van een T, die tegelijk worden gebruikt.

Sifu: (leer)meester.

Tao: volgens de Chinese filosofie de oorsprong van alles wat bestaat, het totale Universum dat voortdurend in beweging is.

Thee en hapjes, oftewel *dim sum*: kenmerkend voor de Kantonese keuken, een soort proeverij van allerlei kleine gerechtjes (vlees, vis, groenten, toetjes) die bij de thee geserveerd worden.

Wen: de valuta tijdens de Qing-dynastie. Zowel in de vorm van biljetten als in de vorm van munten met een gat in het midden, om ze aan een ketting te kunnen rijgen.

Wijn: is eigenlijk geen wijn maar sterkedrank, ook wel *baijiu* genaamd, die in Zuid-China wordt gemaakt van rijst.

Wushu: woord dat 'krijgskunst' betekent.

Yamen: het gebouwencomplex waar de Mandarijn woont. Behalve zijn privévertrekken bevonden zich hier ook het tolkantoor, een rechtbank, de gevangenis en opslagruimten.

Yanqian (of *fan tan*): gokspel waarbij men moet raden hoeveel voorwerpen (knopen, munten, bonen) er aan het eind van het spel op tafel blijven liggen.

Maateenheden

Afstand: wordt gemeten in *li*, dat is ongeveer 500 meter. Een *li* is 300 *bu*.

Gewicht: wordt gemeten in *jin*, dat is ongeveer 500 gram. Een *jin* is 16 *tael*.

Tijdmeting

Het jaar bestaat uit 12 maanmaanden.

Elke maand begint met de nieuwe maan.

In Kanton valt het regenseizoen samen met de zomer. Het handelsseizoen (waarin het was toegestaan goederen te ruilen met buitenlanders) is van oktober tot januari.

De dag bestaat uit 12 uren (in plaats van 24):

Uur van de haas: van 5.00 tot 7.00

Uur van de draak: van 7.00 tot 9.00

Uur van de slang: van 9.00 tot 11.00

Uur van het paard: van 11.00 tot 13.00

Uur van de ram: van 13.00 tot 15.00

Uur van de aap: van 15.00 tot 17.00

Uur van de haan: van 17.00 tot 19.00

Uur van de hond (eerste nachtwake):
van 19.00 tot 21.00

Uur van het zwijn (tweede nachtwake):
van 21.00 tot 23.00

Uur van de rat (derde nachtwake):
van 23.00 tot 1.00

Uur van de os (vierde nachtwake):
van 1.00 tot 3.00

Uur van de tijger (vijfde nachtwake):
van 3.00 tot 5.00

Zes jaar

Zij die ooit de Allergrootste zou gaan heten struikelde over een krukje dat ineens in de weg stond.

Het dienblad glipte uit haar hand en de kommen vlogen met een grote boog door de eetzaal van het theehuis.

De klanten begonnen te schreeuwen, overvallen door die kokendhete regenbui van kikkerbiljetjessoep.

Er vielen drie kommen op de grond aan diggelen, maar de vierde bleef vlak boven de vloer hangen: een jongetje had vliegensvlug zijn voet uitgestoken en de kom opgevangen precies in de holte tussen zijn voet en zijn enkel. Daar was de kom keurig blijven staan.

En zo kwam het dat Shi Yu kennismaakte met Li Wei.

Het meisje zat op haar knieën tussen de bankjes, kletsnat van de soep en omringd door scheldende klanten, die wel heel grof tegen haar tekeeringen als je bedacht dat ze pas zes jaar was.

Toch huilde ze niet. Ze gaf geen kik. Ze keek alleen maar omhoog naar dat jongetje dat op zijn ene been balanceerde terwijl hij het andere uitgestrekt hield, met de kom erop.

Wei beantwoordde haar blik. Toen pakte hij de kom, zette hem op tafel en rende ervandoor.

Intussen kwam Bai Bai, de eigenaar, eraan lopen.

'Kleine kakkerlak,' schreeuwde hij. 'Kijk wat je hebt gedaan!'

Er kwam een klant voor hem staan: 'Mijn vest is naar de knoppen.'

'Neem me niet kwalijk, meneer, het is allemaal de schuld van deze troela, ik zal u met alle plezier een drankje aanbieden...'

'Ik wil een nieuw vest.'

'Natuurlijk, we komen er wel uit...'

Onder het praten maakte Bai Bai kleine buiginkjes en zo lukte het hem om door het gedrang bij Yu te komen.

Hij greep haar bij haar kraag.

'*Wat zit je hier nog, snotaap?* Neem me niet kwalijk, dames en heren, het is een hopeloos geval... *Ga een emmer en een dweil halen!* Haar ouders hebben haar te vondeling gelegd... *Schiet eens op!* Ze is niet al te slim, het is puur uit liefdadigheid dat ik haar hier hou... *Kleine kakkerlak.*'

Om ervoor te zorgen dat ze in beweging zou komen, gaf Bai Bai haar voor de zekerheid maar een schop. Yu vloog weg om een emmer te halen en begon de soep die ze met haar onhandige actie had geknoeid op te dweilen.

Op dat late tijdstip was de vloer van de eetzaal een glibberige brij van leem, etensresten en spuug geworden. Terwijl zij aan het dweilen was, sloegen de volwassenen geen acht meer op haar, iemand liet zelfs per ongeluk een kippenbotje op haar hoofd vallen.

Toen Bai Bai de laatste lampion uitdeed en het theehuis sloot, was Yu nog steeds aan het werk. De man kwam voor haar staan met een touw waar verschillende knopen in zaten, zo groot als een perzikpit.

‘Wat heb ik aan jou?’ zei hij. ‘Als je zo doorgaat kan ik mijn zaak wel sluiten.’

Yu wist dat dit eraan zat te komen. Ze wist het al vanaf het moment dat iemand het krukje voor haar voeten had geschoven, waardoor ze was gestruikeld. Dus zei ze maar niets.

‘Eens kijken of je hierdoor wat beter leert oppassen.’

De eerste klap raakte haar tussen haar schouder en haar hals. Dat was een heel gevoelige plek en Yu was te laat in elkaar gekrompen. De pijn overheerste al het andere, haar hele lichaam leek wel in vuur en vlam te staan.

Ze slaakte een kreet van pijn, ook al wilde ze dat eigenlijk niet, en rolde zich toen zo klein mogelijk op om haar voeten, handen en gezicht te beschermen, de plekken waar het touw van Bai Bai het meest pijn zou doen.

De afranseling duurde lang, en al die tijd dacht Yu alleen maar aan dat jongetje.

Ze had hem nooit eerder gezien, maar het zou kunnen dat hij haar gewoon niet eerder was opgevallen. Als ze werkte waren er zoveel dingen waar ze op moest letten: alleen al de borden en de kommen op haar dienblad recht houden, terwijl ze intussen moest proberen de dronken gasten én Bai Bai zelf te ontwijken.

Dus het kon best dat het jongetje al vaker in het theehuis was geweest, maar dat zij hem niet had opgemerkt. Maar nu had ze hem wel gezien. En ze hoopte dat ze hem snel zou terugzien.

Die avond, terwijl de oude Jia zelf op haar wonden smeerde, vroeg Yu: 'Heb je dat jongetje gezien vanavond?'

'Huh? Waar heb je het over?'

'Toen ik struikelde en de baas boos werd. Het jongetje dat met zijn voet een kom soep opving, zodat die niet kapot viel.'

'O ja,' zei Jia, 'dat is de kleinzoon van Li Peng.'

'Wie is Li Peng?'

'Die dronkenlap. Hij heeft nooit een wen op zak, dus valt hij voortdurend andere klanten lastig of ze hem op een beker wijn willen trakteren. Als Bai Bai dat ziet jaagt hij hem altijd kwaad weg.'

Yu had het idee dat ze wel wist wie Jia bedoelde: een klein oud mannetje, met zijn gezicht verborgen achter de rimpels en een vlecht die zo smerig was dat het net een stok leek.

Ze ging voortaan op hem letten.

Ongeveer een week later kwamen opa en kleinzoon opnieuw in het theehuis. De oude man was zo te zien al dronken en steunde op de jongen alsof hij een kruk was.

'Wie biedt een arm oud opaatje wat te drinken aan?'

'Oprotten,' zei een van de klanten.

De oude man liet zijn kleinzoon los, ging op de houten bank zitten, boog zich naar de man toe en drong nog eens aan.

Op dat moment kwam Yu bij de tafel aan met een dienblad vol bekers warme wijn. Ze serveerde ze aan de klanten, met verschillende hapjes, en draaide zich daarna om, pakte het jongetje, dat alleen was blijven staan, bij zijn hand en fluisterde: 'Kom mee.'

Ze trok hem mee door de eetzaal, die al aardig vol begon te raken, en naar buiten in het donkere steegje, waar altijd een vieze pislucht hing.

Eindelijk kon Yu hem eens goed bekijken: een mager jochie, ietsje groter dan zij. Zijn voorhoofd was kaalgeschoren en de rest van zijn haar zat in een lange vlecht: de verplichte Mantsjoehaardracht voor mannen. Hij leek een beetje geschrokken dat ze hem zo mee naar buiten had gesleept.

‘Wie ben jij?’ vroeg Yu.

‘Li Wei,’ zei hij.

‘Ik vroeg niet hoe je heette, ik vroeg wie je bent.’

‘Eh... een jongen? De kleinzoon van Li Peng?’

Yu snoof. Die sufferd snapte niet wat ze bedoelde. ‘Vorige week was je er ook, toen ik struikelde en drie kommen kapot liet vallen. De vierde kom ving jij zomaar uit de lucht op.’

‘Ja, klopt. Wou je me bedanken?’

Ze snoof weer en keek hem recht aan.

‘Hoe deed je dat?’ vroeg ze.

‘Wat?’

‘Dat je die kom opving voordat hij op de grond viel. En dan ook nog eens met je voet. Hoe kreeg je dat voor elkaar?’

‘Ik weet niet...’ stamelde hij. ‘Het ging vanzelf.’

‘Vertel me nu de waarheid of ik sla je in elkaar.’

Wei glimlachte. ‘Ach wat, jij bent een meisje.’

Yu dook met haar handen als klauwen op hem af en kraste over zijn gezicht.

‘Hé!’ riep hij.

Ze hief haar arm op om hem een klap te verkopen, maar het enige wat ze raakte was lucht. Wei stond niet

meer voor haar, maar achter haar, en hield haar bij haar schouders vast.

‘Rustig aan, jij...’

‘Nu deed je het weer!’ riep ze. ‘Ik wil weten hoe dat kan! Hoe kun je zo snel zijn? Wie ben jij?’

‘Goed dan,’ zei Wei. ‘Het is niks bijzonders: mijn opa is een meester in de krijgskunst.’

Yu keek verbaasd. ‘Die oude dronkenlap?’

‘Nu is hij zo, ja, maar vroeger trainde hij de keizerlijke garde, in het noorden van het land.’

‘Nietes.’

‘Welles. En hij... nou ja, nu leert hij het mij ook een beetje. Als hij niet te veel heeft gedronken.’

Er gleed een schaduw over zijn blik, en die schaduw kende Yu maar al te goed. Die zag ze elke ochtend weerspiegeld in de emmer water wanneer ze haar gezicht waste.

‘Denk je dat je opa het mij ook kan leren?’ vroeg ze.

‘Ik weet niet...’ mompelde Wei, en hij voelde aan de schram op zijn wang waar zij hem net gekrabd had. ‘Mijn opa is niet meer wat hij geweest is, zoals je wel kunt zien.’

‘Je kunt het hem in elk geval vragen.’

‘Ja, dat zou kunnen.’ Wei keek haar verbluft aan. ‘Maar sorry hoor, waarom zou ik dat doen?’

Yu glimlachte. ‘Omdat wij dan beste vrienden worden.’

Vreemd genoeg hadden ze allebei het idee dat dat een heel goede reden was.

Als Bai Bai zou zien dat zij iemand gratis wijn gaf, zou hij haar afranselen dat haar hele rug open lag. Dus één ding was duidelijk. Bai Bai mocht het niet zien.

Yu zette eerst alle kostelijke hapjes op het dienblad: kwarteleitjes, geroosterde slakken, gestoofde lotuswortel.

Toen zette ze de bekers warme wijn erbij.

Normaal zou ze nooit zoveel tegelijk op één dienblad zetten, bang dat alles zou omkiepen.

Maar de bestelling was voor een tafel van zes vrienden, die blijkbaar iets te vieren hadden. En het was haar gelukt om er stiekem een zevende wijnbeker bij te zetten.

Ze tilde het dienblad even op en voelde dat het loodzwaar was. Toen haalde ze diep adem en begon bijna rennend de zaal door te lopen, in de hoop dat de snelheid haar op de een of andere vreemde manier zou helpen om de drank in de bekers te houden en niets te knoeien.

Het was laat op de avond, het theehuis zat vol en de vloer was vies en glibberig. De papieren lampions

bungelden aan het plafond en vormden vage lichtvlekken.

Straks struikel ik, dacht Yu. Dan val ik, en dan krijg ik weer slaag van Bai Bai.

Het dienblad begon te trillen in haar hand. Met pure wilskracht lukte het haar om het te stoppen.

Nee. Dat mag absoluut niet gebeuren.

Ze smeed het dienblad zowat op de ronde tafel.

‘Neem me niet kwalijk, heren,’ stamelde ze. ‘Ik ben zo weer weg.’

Ze begon de bordjes en de bekers neer te zetten volgens de tafelindeling.

Om te beginnen bij de ereplaats, de man die met zijn gezicht naar de ingang zat. De tweede beker was voor de man links van hem, daarna degene rechts van hem, daarna weer links, en op dat moment draaide ze gauw een pirouette en zette een beker wijn op de tafel ernaast, waar de opa van Wei zat. Daarna zette ze ook de laatste bekers neer.

Alles in één beweging, zonder aarzeling, opnieuw in de hoop dat de snelheid haar zou helpen.

Ze hield haar adem in.

Er kon zoveel misgaan op dat moment. Een van de mannen zou kunnen gaan klagen dat ze zo’n haveloze dronkenlap eerder wijn had gegeven dan hem. Of Bai Bai kon ineens uit de keuken komen met een stok.

Maar de vrienden waren vrolijk en hadden niets gemerkt.

Yu pakte het dienblad onder haar arm en rende weg.

Nu maar afwachten.

Toen de eerste lampion uitging, waarschuwde Bai

Bai de klanten dat het sluitingstijd was, en de klanten begonnen te vertrekken.

Na het uitdoven van de tweede lampion herhaalde de eigenaar zijn verzoek.

Bij de derde lampion pakte Bai Bai een bamboestok en joeg de achterblijvers weg, degenen die zo dronken waren dat ze amper op hun benen konden staan.

Een van degenen die nog aan tafel zaten was de oude Peng. De eigenaar sloeg hem hard op zijn rug.

'Maak dat je wegkomt, vuile zatlap, we zijn gesloten!'

De oude man bromde wat en Wei sprong tussen hen in: 'Wilt u mijn opa alstublieft niet slaan, meneer. Hij is heel oud.'

'Hij is vooral heel dronken. Zorg dat hij hier weg komt.'

'Wacht,' zei Yu, 'ik help je wel.'

Ze dook onder een arm van de oude man en zette zich schrap om hem op te tillen. Wei deed hetzelfde aan de andere kant. Zijn opa kwam overeind. Hij hield zijn ogen dicht alsof hij sliep.

Het theehuis van Bai Bai bevond zich in een steegje bij de haven van Kanton, tussen de aanlegsteiger en de stadsmuur. De avond was vochtig warm, even verderop was het gekabbel van de grote rivier te horen.

'Waar woon je met je opa?' vroeg Yu.

'Dicht bij de Dertien Factorijen.'

Dat waren huizen waar de buitenlandse barbaren woonden. Yu had ze weleens gezien en vond ze afstotelijk: ze waren groot en behaard en ze stonken. De oude Jia zei dat ze zich nooit wasten en zelden schone kleren aantrokken.

'Zal ik met je mee lopen?'

'Nee, bedankt. Het lukt me wel.'

'Maar het is ver.'

Van het theehuis naar de Dertien Factorijen was minstens drie *li*. Vijftien à twintig minuten flink doorstappen, dat was niet niks voor een jongetje met een laveloze opa op zijn schouder.

'Maakt niet uit,' zei Wei.

Op dat moment tilde de opa zijn hoofd op, deed een oog open, eentje maar, en richtte dat op Yu.

'Meisje... Jij... Bedankt.'

Ze nam aan dat hij de wijn bedoelde. Dit was het moment waarop ze had gewacht. Hoewel ze had gehoopt dat de oude man, wanneer ze haar voorstel zou doen, wat minder dronken zou zijn. Jammer dan, dit was haar enige kans.

'Die wijn was niet gratis,' antwoordde ze.

'Maar ik... Ik heb geen...'

'Geld hoef ik niet. Ik wil dat je mij ook lesgeeft in de krijgskunst. Net als Wei.'

Het leek wel of de oude man een beetje wakker werd geschud door die woorden.

'Jij bent een meisje,' merkte hij op.

'Ik heb je wijn gegeven, daar wil ik iets voor terug. Leer het me.'

'En als ik dat doe... jij... weer wijn?'

Yu dacht erover na.

'Dat kan wel af en toe,' zei ze. 'Als Bai Bai het niet merkt.'

'Afgesproken,' mompelde de oude man. 'Kom... morgen.'

'Bij de Dertien Factorijen?'

De oude man stond te wankelen op zijn benen en Wei pakte hem snel vast.

‘Nee,’ zei hij. ‘Bij de vijvers...’

‘Hij bedoelt de vijvers bij de Noordoostpoort,’ zei Wei meteen. ‘Daar doen we altijd onze oefeningen. Om het uur van de aap.’

Het theehuis bevond zich in het zuidwesten, wat betekende dat Yu eerst door de stadspoort moest en daarna de hele stad door. Een afstand van acht of negen li. Als ze meteen na de middagronde zou vertrekken, kon ze net op tijd terug zijn voor de avondronde.

Het was riskant. Als Bai Bai zou merken dat ze weg was, betekende dat heel veel slaag.

‘Goed, ik zal er zijn,’ beloofde ze.

‘Akkoord,’ zei de oude Peng.

Hij leunde weer op Wei, en zwalkend als twee dronkenlappen liepen opa en kleinzoon door het donker naar huis.

Yu lag de halve nacht te piekeren, in de keuken waar zij altijd sliep, over hoe ze kon zorgen dat ze de volgende middag op tijd bij de vijvers bij de Noordoostpoort was.

Ze was nog te jong om zich er druk om te maken dat het gevaarlijk was om in haar eentje door de stad te lopen. Wat ze wel heel goed wist was wat haar te wachten stond als Bai Bai erachter kwam dat ze ertussenuit was geknepen.

Het theehuis was van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat geopend en Yu was altijd aan het werk in de bediening of als keukenhulpje, of anders was ze wel aan het poetsen.

Intussen was Bai Bai er alleen als het hem uitkwam. Hij was weleens weg, maar nooit een hele middag. En als hij zag dat zij er niet was...

Toen Yu de volgende ochtend wakker werd, wist ze nog niet wat ze moest doen. Ze stond meteen op, waste haar gezicht en maakte het vuur in de keuken aan. Daarna hielp de oude Jia haar om de banken en krukjes om de tafels te zetten, waarna ze samen

de zware voordeur openden, die met een balk was vergrendeld.

Jia ging terug naar de keuken en Yu begon te poetsen, in afwachting van de eerste klanten.

De eerste die binnenkwam was Dansende Lotus. Ze was een tamelijk beroemde danseres in de stad, en een van de mooiste vrouwen die Yu ooit had gezien.

Ze heette zo omdat ze lotusvoetjes had, dat wil zeggen dat haar voeten al vanaf haar kindertijd zo strak waren ingebonden dat ze niet meer verder konden groeien, en haar voeten waren dan ook een stuk kleiner dan die van Yu, terwijl zij pas zes jaar was.

Door die minivoetjes liep Dansende Lotus waggelend, als een schip dat steeds op het punt staat te kapseizen, en dat vonden de mannen onweerstaanbaar; als zij binnenkwam terwijl het druk was in het theehuis werd het ineens wonderbaarlijk stil.

'Kindje, ik heb nog niet geslapen vannacht,' zei Dansende Lotus. 'Ik rammel van de honger, breng me maar iets te eten.'

'Ik regel het wel, mevrouw!' riep Bai Bai die ineens was opgedoken.

Yu wist dat haar baas dol was op Dansende Lotus, en eerlijk gezegd probeerde zijn vrouw hem altijd juist uit de eetzaal te houden als de danseres er was.

Dat bracht haar op een idee. Als Dansende Lotus lang genoeg in het theehuis bleef, zou Bai Bai helemaal niet merken dat Yu ervandoor was. Dan kon ze met een gerust hart naar Wei en de oude Peng voor haar eerste les in de krijgskunst.

De eigenaar had Dansende Lotus inmiddels haar ontbijt geserveerd en was weer naar de keuken vertrok-

ken. De danseres zat langzaam te eten, terwijl ze voor zich uit staarde.

Ineens wendde ze zich tot Yu.

'Waarom sta je zo naar me te kijken?'

Het meisje voelde zich betrappt en zei eerlijk: 'Mijn baas vindt u erg leuk, grote zus.'

'Kan zijn. Maar wat maakt jou dat uit?'

'Ik moet na de middag even stiekem de stad in. Als u hier blijft, komt Bai Bai er nooit achter dat ik weg ben.'

De danseres schoot in de lach en Yu beet op haar lip, bang dat ze misschien te ver was gegaan. Dansende Lotus was heel aardig tegen haar, maar ze was en bleef natuurlijk een volwassene. En die waren niet te vertrouwen, daar was Yu allang achter gekomen.

De danseres wees dat ze op het krukje naast haar moest komen zitten en dat deed Yu. De klant had het zelf gevraagd, dus daar kon Bai Bai niet kwaad om worden.

'Je bent nogal direct. Daarom zal ik het ook zijn. Waarvoor moet je in de stad zijn?'

'Dat kan ik u niet vertellen,' stamelde Yu.

'Zo jong en nu al geheimzinnig doen! Hoe oud ben je eigenlijk, als ik vragen mag?'

'Zes.'

'En waar heb je afgesproken?'

'Bij de Noordoostpoort.'

'Dat is een heel eind. Ben je niet bang?'

Daar dacht Yu even over na. 'Nee. Maar ik ben wel bang voor Bai Bai. Hij mag het niet ontdekken.'

'Dus als ik het goed begrijp heb je iemand nodig die je baas afleidt, zodat hij niets in de gaten krijgt?'

Het meisje knikte.

‘En je denkt dat ik voor de juiste afleiding kan zorgen?’

Ze knikte weer.

Dansende Lotus dronk haar thee op en schudde grinnikend haar hoofd.

‘Zo jong...’ fluisterde ze. ‘Zo jong en toch al zo...’

Ze wenkte dat Yu haar kopje opnieuw kon vol-schenken met heet water.

‘Ik zou het kunnen doen,’ zei Lotus. ‘Ik zou je kunnen helpen. Bai Bai wil al heel lang dat ik een keer voor hem dans, en ik zou zomaar vandaag op zijn voorstel kunnen ingaan.’

‘Wilt u dat echt doen?’ vroeg Yu. ‘Ik heb alleen geen geld om u te betalen.’

De vrouw lachte. ‘Dat weet ik, maak je geen zorgen. Bai Bai zal me voor mijn werk betalen. Maar aan jou vraag ik in ruil twee dingen. Een belofte en een geheim.’

‘Hoe bedoelt u?’ vroeg Yu.

‘Het zou zomaar kunnen dat ik ooit eens jouw hulp nodig heb. Nee, je hoeft niet zo te kijken. Nu ben je nog een klein meisje, maar je wordt vanzelf groot. En als ik je dan een keer om een gunst vraag, mag je geen nee zeggen, wat het ook is. Beloof je dat?’

Yu vond het wel vreemd. Wat kon zo’n bijzondere vrouw als Dansende Lotus ooit van haar nodig hebben? Maar ze vond het verder een redelijke voorwaarde. Ze zou nu al alles willen doen om haar te helpen.

‘Dat belof ik,’ zei ze plechtig. ‘En dat geheim?’

‘Je moet me verklappen wat er zo belangrijk is, dat je vanmiddag bij de Noordoostpoort moet zijn.’

‘Beloof u dat u me niet uitlacht?’

‘Ik zal niet lachen.’

Het meisje keek haar van onderaf aan.

‘Ik krijg les in de krijgskunst,’ zei ze. ‘En dan word ik heel sterk.’

Toen Dansende Lotus haar sprakeloos zat aan te staren, zei Yu erachteraan: ‘Ik ben het moe om zwak te zijn.’

De danseres knikte. ‘Ja, meisje van me, dat snap ik. Dat ben ik ook moe. Mijn zegen heb je.’

Het theehuis van Bai Bai was een nogal louche zaak die werd bezocht door allerlei onguire types: van die figuren die altijd een mes onder hun hemd dragen en een vechtpartij een leuk tijdverdrijf vinden.

Maar het was er redelijk schoon, de wijn was goedkoop, en de oude Jia kon goed koken.

Daarom was het er altijd druk.

De hele ochtend werd Yu in beslag genomen door haar drukke werkzaamheden en probeerde ze niet aan Dansende Lotus te denken. De danseres was na haar ontbijt vertrokken en Yu wist niet of ze op tijd terug zou komen om haar te helpen.

Ook Bai Bai leek nerveuzer dan normaal.

Tijdens het middageten kwam er een groep matrozen binnen. Ze waren net aangekomen uit Macau en bestelden een berg aan kleine gerechten en een heleboel kannen wijn. Uit hun gesprekken ving Yu op dat ze een dag vrij hadden, en ze bedacht geschrokken dat die groep nu vast tot de avond hier bleef hangen. Maar om het uur van de ram stelde een van hen voor om eens op zoek te gaan naar de meisjes, wat de ande-

ren een heel goed idee vonden, en weg waren ze.

Algauw was de zaak leeg.

Yu begon de smeerbeoel op de grond schoon te maken.

Dansende Lotus kwam eraan.

‘Dag, schat,’ zei ze terwijl ze naar binnen kwam.

Ze had zich omgekleed: nu droeg ze een strakke *cheongsam* met korte mouwen, van een zilverkleurige stof die haar maanbleke gezicht deed glinsteren.

Yu bedacht dat ze echt heel mooi was.

‘Is het niet te laat voor jou? Moest je niet gaan?’

‘Eigenlijk wel,’ antwoordde het meisje.

‘Maak je geen zorgen om Bai Bai,’ stelde Dansende Lotus haar gerust. ‘Ik hou hem wel bezig tot je terug bent.’

Dat liet Yu zich geen twee keer zeggen; ze stroopte haar jurkje op tot aan haar middel en holde naar buiten.

Ze rende zo hard ze kon naar het einde van het steegje, bang dat iemand haar zou zien, toen sloeg ze linksaf en begon ze iets rustiger te rennen, zodat ze niet te snel buiten adem zou raken.

Ze had het gedaan.

Ze was ontsnapt.

Heel even schoot het door haar heen hoe het zou zijn als ze nooit meer zou teruggaan. En uiteindelijk vrij zou zijn. Het idee alleen gaf haar al een warm gevoel, als de zon op haar huid. En ook al wist ze dat het onmogelijk was – ze was immers veel te jong – er verscheen wel een brede glimlach op haar gezicht.

Maar ze moest intussen wel opschieten! Ze versnelde haar pas weer, haar blote voeten petsten op de harde leemgrond. Ze baande zich een weg langs vissers met hun juk dwars op hun schouders, lachende matro-

zen, soldaten, rijke koopmannen die in een draagstoel werden vervoerd door bedienden in uniform.

Het was benauwd, de lucht was zo vochtig dat haar jurkje als zeewier aan haar lijf plakte, of kwam het door de spanning omdat ze buiten was? Helemaal in haar eentje.

Toen ze bij de muur van de nieuwe stad aankwam viel haar op hoe hoog die was, hij was gemaakt van miljoenen grijze bakstenen.

De weg liep recht door de grote Oliepoort, waar twee soldaten de wacht hielden. Niet dat ze veel belangstelling hadden voor haar of de andere voetgangers. Yu wist ook wel dat ze daar vooral stonden vanwege de buitenlandse barbaren, want die mochten van de keizer niet in de stad komen. En ze mochten niet de Chinese taal leren, en nog een heleboel andere dingen. Maar dat interesseerde Yu allemaal niet zo.

Binnen de muren zag de stad er niet heel anders uit, behalve dat de huizen groter en indrukwekkender waren, en dichter op elkaar stonden. Yu schrok wel even, want ze kende daar de weg niet en was bang dat ze misschien zou verdwalen.

‘Is er iets, kleintje?’ vroeg een vrouw die honingkoekjes verkocht.

Yu vroeg of ze haar alsjeblijft de weg kon wijzen naar de Noordoostpoort.

‘Als je steeds rechtdoor gaat kom je bij een gracht die langs de oude stadsmuur loopt,’ antwoordde de vrouw. ‘Volg het water naar rechts tot je bij een brug komt die naar een hoge toren leidt, dat is de Hoofdpoort. Daar kun je beter niet doorheen gaan want dan kom je in de Mantsjoewijk, en daar wonen veel te

belangrijke mensen voor zo'n armetierig kind als jij.'

Yu keek naar haar kleren, ze vond dat ze er helemaal niet armetierig uitzag. Ze was juist heel verzorgd en schoon, tenminste, dat zei de oude Jia altijd tegen haar. En ze was ook heel verstandig. Ook al was ze net stiekem weggerend uit het theehuis.

'Wat moet ik dan doen?' vroeg ze.

'Loop de toren voorbij en blijf de gracht volgen. Even verderop kom je weer bij een brug en een lagere toren, maar ook die laat je links liggen. Loop door tot je bij een derde brug en een derde toren uitkomt. Die moet je hebben. Steek de brug over en dan...'

'Dan?'

'Dan zoek je een andere aardige mevrouw en vraag je haar verder de weg.'

Yu bedankte haar. Ze had graag een van haar koekjes gekocht, die heerlijk roken, maar ze had geen geld, dus rende ze snel verder.

Ze kwam uit bij de gracht, waarop bontgekleurde bootjes voeren, voortbewogen door magere mannen met lange riemen.

Aan de overkant torende de oude stadsmuur nog veel hoger in de lucht dan die van de nieuwe stad: de muur liep helemaal van links naar rechts zover ze kon kijken en had twee kleuren, de onderkant was rood en de bovenkant grijs.

Yu kwam bij de eerste brug en zag links de hoge toren, hij was indrukwekkend en er stonden een heleboel bewakers bij. Ze hadden glimmende harnassen en lansen met pluimen die in de wind bewogen.

Ze deed wat de mevrouw had gezegd en liep door. Ook de tweede toren liet ze links liggen. Tot ze bij de

derde kwam. Ze was inmiddels al een hele tijd aan het rennen, ze voelde haar benen moe worden en haar hart tekeergaan.

Het liefst zou ze even uitrusten, maar ze wist niet hoelang het Dansende Lotus zou lukken om Bai Bai af te leiden, en de stad was veel groter dan ze had gedacht.

Hopelijk was het niet ver meer...

Ze stak de brug over naar de derde toren, maar toen werd ze ineens bij haar enkel gegrepen. Yu verloor haar evenwicht en viel met een klap op de vochtige planken.

Een schelle stem riep: 'Kijk eens aan wat we hier hebben... Een klein meisje dat heel veel haast heeft.'

五

Yu snapte niet wat er gebeurde. Versuft krabbelde ze overeind, met tranen in haar ogen, en wreef over haar gezicht.

Ze kwamen om haar heen staan. Vijf jongens. De jongste was van haar leeftijd, de oudste een jaar of twaalf.

Ze droegen stoffen schoenen en nette kleren, een broek en een hemd, alleen hadden twee van hen hun hemd uitgedaan, en eentje was helemaal in zijn blootje, die stond kletsnat druipend op de brug.

'Waarom kijk je zo naar Guo Huiliang? Heb je nog nooit een blote jongen gezien?'

'Niet zeggen hoe ik heet, sukkel.'

Huiliang was amper negen, maar hij gedroeg zich alsof hij de leider was. Hij was mager, had een gladde, bruine huid en zijn kletsnatte vlecht hing tot halverwege zijn rug.

Hij keek haar aan zoals je naar een steen of een kikker zou kijken.

Yu was bang.

'Wat willen jullie van mij?' stamelde ze.

'Gewoon lol hebben,' antwoordde Huiliang.

'Laat me met rust. Ik moet gaan, ik heb haast.'

'Horen jullie dat? Ons zusje heeft haast.'

'Ze heeft geen tijd voor ons,' riep een andere jongen.

'Ze heeft vast een heel belangrijke afspraak... Maar wie is er belangrijker dan de zoon van de familie Guo?'

Huiliang liep naar hem toe en gaf hem een klap in het gezicht.

'Ik zei dat je mijn naam erbuiten moest houden.'

Toen wendde hij zich weer tot Yu. 'Waarom neem je niet even een duik met ons, voordat je gaat?'

'Ik...'

'Jongens, pak haar.'

Yu keek geschrokken om zich heen. Op de gracht wemelde het van de boten, op straat wemelde het van de mensen. Misschien kon ze om hulp roepen... Maar wie zou het voor haar opnemen? De kleren van de jongens waren van zijde en hun overhemden hadden een houtje-touwtjesluiting met gouddraad. Huiliang moest wel de zoon zijn van een of andere hoge functionaris van de keizer, of van een rijke koopman.

En zij was het serveerstertje van Bai Bai.

De vijf jongens kwamen dichterbij haar heen staan. Yu kon vechten of zich overgeven, en ze had geen idee wat het slimste was.

Ze sprong op de jongen die van haar leeftijd was, dat leek haar de zwakste tegenstander.

'O, o, kijk eens. Het meisje heeft nagels!'

Yu viel inderdaad met haar nagels aan en probeerde hem zo hard mogelijk in zijn gezicht te krabben. Haar kleine vingers trokken strepen bloed op de wangen van de jongen. Die barstte in huilen uit. Yu wilde hem omduwen, maar de andere jongens pakten haar in haar

kraag en trokken haar naar achteren. Yu draaide zich om en wilde iemand een elleboogstoot geven, maar iemand pakte haar arm vast en duwde die ruw omhoog op haar rug.

Yu slaakte een kreet.

Ze begon te trappen.

De andere jongens pakten haar benen vast.

‘Op naar de gracht, jongens,’ zei Huiliang. ‘We zullen haar eens leren zwemmen.’

Yu werd opgetild, en hoe ze zich ook probeerde los te worstelen, vijf tegenstanders was te veel. Ze sleepten haar een eind verder naar de oever van de gracht.

‘Trek haar jurk uit,’ zei een van de jongens.

‘Goed idee, die willen we niet nat maken,’ gniffelde een ander.

Yu gilte en probeerde zich uit alle macht los te wurmen. Toen ze zag dat ze haar riem losknoopten, dacht ze: *nooit van mijn leven*.

Ze draaide zich om en zette haar tanden in de eerste de beste hand. Ze beet zo hard ze kon, net zolang tot ze de smaak van bloed proefde.

De jongen slaakte een kreet en liet haar even los, waarna hij haar met een vuist op haar rug sloeg. Yu verbeet de pijn, ze bleef wild kronkelen, als een slang, en schopte met haar voeten heen en weer. Ze raakte iets zachts, een buik misschien, en daarna lukte het haar één voet op de grond te zetten, ze voelde een hand die haar bij de keel greep, ze draaide zich om en beet erin. Ze hoorde botjes kraken, en weer een kreet. Nu had ze beide voeten op de grond. Even zag ze Huiliang die lachend naar haar stond te kijken, en achter hem de schittering van de gracht. Een vluchtweg, schoot het

door haar heen. Misschien wel de enige.

Ze deed alsof ze Huiliang in een wanhoopspoging wilde aanvallen, maar op het laatst boog ze opzij en sprong het water in, dat warm en troebel was als soep.

‘Pas op,’ riepen ze. ‘Ze gaat ervandoor!’

Haar jurk, zonder de riem, zoog zich vol met water en golfde om haar heen als de vleugels van een reuzenmanta, en even raakte Yu in paniek. Ze kon niet zo goed zwemmen. De oude Jia had het haar geleerd op die paar warme middagen dat er geen klanten waren en ze verkoeling hadden gezocht in de haven.

Maar dit was wel even wat anders.

Ze kwam boven water, zoog haar longen vol, en toen ze omkeek zag ze dat Huiliang haar achterna was gesprongen.

Hoe ze ook haar best deed om van hem weg te zwemmen naar het midden van de gracht, hij was sneller. Hij haalde haar in en greep haar bij haar enkel. Met haar vrije voet gaf Yu een harde trap, recht op zijn neus. Ze hoorde hem proesten en voelde dat hij haar losliet.

Als een dolle zwom ze verder, zo hard ze kon.

‘Hé, wat doe jij?’ schreeuwde een roeier. ‘Pas op.’

Yu zwom rakelings langs de romp, het scheelde maar een haar of ze was ertegenaan gebotst. Nog twee slagen en ze was aan de overkant.

Ze was kletsnat, had geen lucht meer in haar longen en haar hele lichaam deed pijn.

Ze zag dat Huiliang was teruggezwommen naar de overkant en ook weer op het droge stond. Hij voelde aan zijn gezicht, terwijl zijn vrienden om hem heen kwamen staan.

‘Dat zet ik je betaald!’ schreeuwde hij. ‘Pas maar op, want vanaf nu is de familie Guo je eeuwige vijand. Heb je dat begrepen? Vijanden voor het leven!’

Maar Yu was al vertrokken.

Nu was ze aan de goede kant van de gracht, die van de stadsmuur en de derde wachttorens, waar ze doorheen moest om de oude stad te bereiken.

Met haar armen om haar natte jurk geklemd rende ze door, rillend alsof ze koorts had.

Voor de boog van de wachttorenen stonden gewapende soldaten. Toen die een kletsnat meisje in tranen zagen aankomen fronsten ze wel even hun wenkbrauwen, maar ze deden geen moeite om haar tegen te houden.

Trouwens, dat zou ze ook niet zijn gelukt.

Yu rende maar door, het enige wat ze voelde was angst, en de pijn aan haar blote voeten. De straten waren hier niet van leem, maar bedekt met kiezels.

Uiteindelijk bleef ze staan.

Ze snoof.

Ze stond in een grote, brede straat, met links en rechts statige gebouwen met witte bakstenen gevels en met daken en vensterbanken van donker hout.

Er waren weinig mensen en er hing een vage bloemengeur alsof de plek iets plechtigs had. In de oude binnenstad woonden alleen de allerrijkste koopmannen, de Mantsjoefamilies en de hoge Chinese functionarissen.

Vanaf nu is de familie Guo je eeuwige vijand.

De beelden van wat er was gebeurd overvielen

haar weer als een nachtmerrie: de handen die aan haar trokken, de gemene grijnzen, de bloeddorstige blikken.

Maar je bent ontsnapt, zei ze bij zichzelf.

Ze holde verder en sloeg een straat in die nog wel drie of vier keer zo breed was als de vorige. Daar zocht ze naar iemand die haar de weg kon wijzen. Aan de kant zag ze een bedelende taoïstische monnik.

Dat was wel een type dat geen lastige vragen zou stellen: hij was nog een jonge man en op de plek van zijn linkeroog zat een eng, donker litteken.

‘Mag ik je iets vragen?’ zei Yu. ‘Kun je me vertellen waar ik ben en hoe ik bij de Noordoostpoort kom?’

De monnik keek haar aan met zijn ene oog.

‘Dit is de weg van de Welwillendheid en de Liefde,’ antwoordde hij. ‘Het is de hoofdstraat van Kanton die het oude centrum doormidden snijdt van west naar oost, dus als je verdwaalt moet je proberen weer op deze weg te komen.’

De monnik sprak Kantonees met een heel sterk Noordelijk accent; het kostte Yu moeite om hem te verstaan.

‘De plek die je zoekt is niet zo heel ver, als je een beetje doorrent. Neem de eerste afslag links en dan alsmar recht door.’

‘Dankjewel,’ zei Yu. ‘Ik zou je graag een muntje geven, maar ik heb niets.’

‘Dat maakt niet uit. Vaarwel.’

Yu rende verder en volgde de aanwijzingen van de monnik op. Zo kwam ze in een wijk terecht waar weinig huizen waren, maar overal prachtige parkjes met pagodes, beekjes met houten bruggetjes, vijvers waarop witte waterlelies dreven.